

ERC vol bastir la nova esquerra nacional

Els propers 4 i 5 de juliol, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) celebra el XXII Congrés Nacional amb l'objectiu d'establir les bases per a un nou impuls polític de l'esquerra nacional i per reforçar la imatge pública del secretari general, Josep Lluís Carod Rovira.

GINA CALVET

Imatge de l'últim congrés d'ERC. D'esquerra a dreta: Josep Huguet, Jaume Campabadal, Jordi Carbonell, Josep Lluís Carod Rovira, Heribert Barrera, Joan Puigcercós i Carles Bonet.

La incertesa del calendari electoral provoca que tots els partits comencin a fer moviments per escalfar motors i prendre posicions en la graella de sortida de la cursa electoral.

Els moviments més remarcables es donen, especialment, en l'anomenat àmbit de l'esquerra parlamentària. La proposta de "girar la truita" d'Iniciativa per Catalunya, feta des de la festa del treball, o l'eufòria de la celebració dels vint anys del PSC-PSOE, el primer bany de multituds per a una de les grans esperances dels socialistes a Catalunya, Pasqual Maragall, són alguns dels exemples d'aquestes preses de posició a la línia de sortida de la cursa electoral que tot just comença.

Esquerra Republicana de Cata-

lunya (ERC) també ha iniciat els moviments de preparació. En aquest cas, no es tracta d'una festa, sinó de la celebració del XXII Congrés Nacional que els propers dies 4 i 5 de juliol es farà al Palau de Fires de Girona.

De fet, ERC afronta aquest congrés amb la voluntat de projectar la imatge del seu secretari general, Josep Lluís Carod Rovira, i d'iniciar una nova etapa que representi la recuperació d'un projecte nacionalista des de l'esquerra. Amb aquests objectius, el congrés es presenta sota el signe de la cohesió interna i de l'explicació de les propostes programàtiques d'ERC per afrontar l'atapeït calendari electoral que s'aproxima.

Les aportacions més destacables que es faran en el congrés de Giro-

na aniran en dues direccions: les propostes de caràcter polític —que segueixen presents en la línia d'aquesta formació, però amb un caràcter més pragmàtic— i les que fan referència a les accions relacionades amb la regeneració política que ERC ha reivindicat en els darrers temps.

El codi ètic i la Carta Financera. És en aquest segon punt on ERC es proposarà aprovar un codi ètic per evitar actes de transfuguisme i actuacions irregulars de membres del partit. El codi inclou aspectes com la defensa del treball ètic i de les actituds tolerants o el respecte a les minories. També manté que no existeix cap diferència entre els militants de base i els càrrecs públics o orgànics del partit. Aquestes noves regles morals, que seran signades per tots els càrrecs del partit i dipositades en una notaria, no tindran validesa jurídica, però sí que es podran considerar en la comissió de garanties del partit.

Des de la perspectiva de la regeneració i de la transparència política, en el congrés de Girona també es proposarà l'aprovació de l'anomenada Carta Financera, que té com a objectiu regular la gestió dels recursos econòmics i financers del partit i garantir la màxima transparència. En aquesta carta es determinen els orígens i la distribució dels ingressos del partit.

ERC també presentarà, en la ponència política del congrés, les línies ideològiques i estratègiques del partit. En el text s'explica que a partir del XXI Congrés Nacional, l'any 1996, després de l'abandó de l'anterior cúpula, ERC començà una nova etapa en la qual va haver de recuperar la credibilitat com a partit

“sòlid, democràtic i d’esquerres”, sense deixar d’incidir en la definició de partit independentista.

Lluita social i lluita nacional.

En la ponència política s’explica que, amb la pèrdua de poder del PSOE i el pacte PP-CiU, comença un nou cicle polític que representa una gran oportunitat per tal que l’esquerra catalana pugui reprendre el seu projecte social i nacional que, segons ERC, ha de “sincronitzar la lluita per la justícia social i per la llibertat nacional”. Per tal de portar a terme aquest canvi els independentistes defensen la idea que per a aquest projecte “calen forces no supeditades als interessos o als lideratges de Madrid”.

ERC deixa clar en el text congressual que el seu objectiu nacional a llarg termini és aconseguir que Catalunya sigui un estat europeu. Però adverteix que aquest objectiu no pot ser esgrimit de manera monotèmica, que no és “un medicament que cura totes les malalties” i que no pot servir d’excusa

per no afrontar les injustícies socials i les necessitats de la societat. Amb aquesta visió, ERC es fixa quatre grans fites concretes: l’assoliment d’objectius dins del marc estatutari i constitucional (província única, traspassos pendents, millora del finançament, revisió de lleis orgàniques...), reforma de l’Estatut dins dels límits constitucionals, reforma de la Constitució espanyola (amb el reconeixement del dret a l’autodeterminació i la igualtat de les llengües, pel que fa a drets i deures) i, finalment, l’exercici del dret a l’autodeterminació.

En el XXII Congrés Nacional, les propostes de caràcter social prenen també especial rellevància. La lluita per l’ocupació (amb el suport al progressiu acostament a la jornada de 35 hores, la disminució de les hores extres o la recerca de nous jaciments laborals), la reivindicació d’un pla d’habitatge social o les propostes per aconseguir l’equilibri territorial són alguns dels aspectes que

seran presents a la trobada de Girona. El XXII Congrés Nacional d’ERC té doncs l’objectiu, a curt termini, de refermar el lideratge de Carod Rovira, però sobretot, i més a llarg termini, de començar a redefinir un model de partit que ocupi de manera clara l’espai de l’anomenada “esquerra nacional”, un espai que després de la transició va quedar molt debilitat o pràcticament orfe de referents.

El secretari general d’ERC, Josep Lluís Carod Rovira. El congrés de Girona servirà per refermar el seu lideratge.

Enric Rimbau

ANÀLISI

L’esquerra del segle XXI

Un dels principals actius que té l’ERC actual és la seva triple aliança generacional que configura l’esquelet humà del partit. D’una banda hi ha la generació dels referents, la que entronca amb la legitimitat històrica i la que alhora garanteix la fidelitat als principis. És la generació dels Heribert Barrera, Marc Aureli Vila, Víctor Torres i, molt especialment, Jordi Carbonell, que presideix amb gran dignitat el partit i demostra que es pot ser d’esquerres a Catalunya sense perdre ni un centímetre de patriotisme. Després hi ha la generació intermèdia, la de la travessa del desert, integrada per persones que van viure la transició però que no van ser còmplices de les renúncies que va comportar i per això ara estan legitimats per denunciar-la. Són persones com Josep Lluís Carod Rovira, Josep Hugué o Josep Bargalló, militants de l’esquerra nacional des del primer dia, tant ara com a finals dels setanta, quan ser independentista i d’esquerres era o un delictes o una utopia. Avui són la generació que governa ERC, i que dota aquest projecte de solvència i seriositat. Al seu darrere hi ha la generació independentista, desacomplexadament sobiranista, desacomplexadament d’esquerres, per als quals la transició no és més que un episodi superat perquè el marc legal que se’n va derivar és insuficient per resoldre les aspiracions de llibertat que com a generació res-

piren. Noms com Joan Puigcercós, Xavier Vendrell o Antoni Vives, que ja exerceixen responsabilitats de primera línia a ERC, són alguns dels exponents d’aquesta generació que va néixer embolcallada amb la senyera estelada.

Sobre aquest esquelet humà, ERC té el repte pendent encara de bastir un cos electoral més gran, no pensant en les properes eleccions autonòmiques —que vista la bipolarització proclamada s’anuncien difícils per a una formació com ERC—, sinó pensant més a llarg termini, amb l’objectiu de convertir l’esquerra nacional en una esquerra de govern per al segle XXI. Per arribar-hi cal, en primer lloc, tenir un partit obert, capaç d’absorbir el major nombre possible de sensibilitats que hi ha a l’esquerra nacional, que és plural per naturalesa. ERC creixerà en la mesura que sigui capaç de tenir una estructura oberta a aquells que puguin venir, tant del desencantament autonomista com de l’esgotament d’una esquerra subsidiària. En segon lloc, l’altre repte és el de ser capaç de renovar el discurs independentista perquè no n’hi ha prou amb fer desitjable la independència, sinó que també cal fer-la creïble, i naturalment, com ja es fa des de fa dos anys, dotar-la de contingut. I sobretot, preparar un discurs per al dia a dia, per no deixar que mentre uns dissenyen el futur, els altres governin el present. **Pere Martí**